

A, la mercè del vent

Un relat de: [Sergi G. Oset](#)

La calor encercla tots els racons del saló del bar en penombra, impregna les parets, el terra de tarima i les taules de fusta i s'enganxa com una teranyina que deixa una pàtina d'abaltiment al seu pas. A aquelles hores és massa aviat perquè hi hagi clients, tret d'A, que acaba d'entrar per la porta. L'ambient, viciat i ranci, put a suor, alcohol i sexe clandestí. Les últimes notes d'una melodia trista s'esvaeixen entre el fum sempitern del local quan els ulls d'A es creuen amb els del pianista i s'estableix la connexió que, des del principi dels temps, comparteixen homes i dones en situacions com aquestes. El pianista s'aixeca del piano i A el segueix. Pugen els esglaons de l'escala en silenci, sense intercanviar cap paraula. Entren en una habitació petita de la segona planta, atapeïda de fileres de caixes que contenen ampolles buides. La llum entra filtrada per la mosquitera d'un finestral que fa anys que acumula pols del desert. A, tot prenent la iniciativa, s'apropa i li ofereix un llavis que no permeten negacions ni excuses. Les seves llengües, saboralls, es troben i s'acoblen sense estranyesa, es fonen en una sola i comparteixen el regust amarg de la fulla del tabac i el sabor dolç del rom que els impregna les goles. A li acarona el clatell, al pianista, mentre permet que li acariciï la corba dels malucs per damunt del vestit de gasa amb el palpís callós dels seus dits de músic. A sent les mans d'ell movent-se insegures, tal i com es deuen comportar davant una partitura desconeguda: un xic potineres, però excitades. De cop, A l'atura amb una empenta calculada. Ansieja que ell l'assaboreixi amb la mirada. Desafiadora, A cerca el menor indici de dubte en el seu rostre. L'home fa un pas endavant i l'arracona. A retrocedeix fins que topa amb alguna cosa que la frena. La cremor del fred d'una vella nevera traspassa l'òxid del metall i la tela del vestit i li provoca un calfred que li recorre la medul·la, des del perineu fins al clatell. Per uns segons, que s'allarguen massa, el cant de les cigales queda interromput pel dringar dels envasos apilats al magatzem i la vibració del motor del vell electrodomèstic que es transmet per l'esquena i les natges d'A i li humitegen el sexe i li endureixen els mugrons. El pianista s'apropa a A fins que només l'alè entretallat d'ella els separa. A es deixa mossegar el lòbul de l'orella, gemega quan el pianista, sense aparent disgust, descobreix i acaricia les cicatrius que li creuen les espatlles i el besa quan ell li envaeix, sense més subtileses, la intimitat de les calces.

Les cigales interpreten de nou la seva tornada, la tirania del sol torna a regnar, aclaparadora, sobre les consciències i una ràfega de vent sobtada mor tan de pressa com ha aparegut.

De nou, al saló, el pianista assaja unes escales. A buida l'últim got de rom amb un moviment imprecís. Deixa damunt la taula uns bitllets rebregats que treu del lligacames. Camina fins a la porta de vidres entelats i surt a l'exterior sense mirar enrere. La llum li fereix les pupil·les. Dins del bar, el pianista comença a entonar un queixós blues del Delta. A camina despreocupadament carrer avall amb un moviment cadenciós que es difumina a mesura que el seu cos es va desdibuixant fins que tota ella desapareix convertida en una brisa que llisca entre l'aire calent. Per un moment, sembla que serà engolida per la xafogor abrusadora. No obstant, al final del carrer, d'un local desmanegat, surt una nova melodia que l'arrossega i l'atrapa. «Encara no és moment», pensa. No pot evitar, però, deixar-se anar.